

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. Q. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času
bytem X,
zastoupený: Mgr. Marek Eichler, advokát, se sídlem Stanislava Kostky
Neumanna 2052, 40747 Varnsdorf,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064,
pošt. schr. 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 6.10.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2022 č.j. OAM-439/ZA-ZA12-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 6.10.2022 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2022 č.j. OAM-439/ZA-ZA12-HA13-2022, jehož kopie byla připojena, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999

Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje a doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

2. V žalobě nejprve žalobce uvedl, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Správní orgán nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládá naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností a dochází tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož pak nesprávně dochází k tomu, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení žalobcovy situace se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

Dále žalobce namítal, že žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, i když samozřejmě nerozporuje, že v případě azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se plně uplatňuje institut správního uvážení. K tomuto žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 4 Azs 14/2011-135 srov. rozsudek ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 - 72, rozsudek ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 - 48, rozsudek ze dne 30.11.2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, usnesení ze dne 23.3.2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42. NSS zdůrazňuje, že judikatura jednoznačně dovodila, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým správní orgán dospěl, k tomu dále rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5.11.1993, č.j. 6 A 99/92-50. Žalobce se domnívá, že žalovaný nerefletoval závěry NSS uvedené ve výše uvedených rozhodnutích, protože z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Smyslem institutem humanitárního azylu se zabýval NSS v rozsudku ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004 - 55. Je třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal. Zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Žalobce se tedy ve shodě s judikaturou NSS domnívá, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V rámci správního řízení žalobce uvedl, že chce v České republice (dále jen **ČR**) zůstat, protože má v domovském státu bývalého spolupracovníka, se kterým spolupracoval a poté proti němu vypovídal na policii, kdy se mu určitě ten spolupracovník nyní bude chtít pomstít, a proto se bojí o svůj život. Dle názoru žalobce je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný však primárně pochybil v otázce neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu. Zákon o azylu ve svém § 15a odst. 1 písm. c) zákona o azylu sice uvádí možnost neudělení doplňkové ochrany v případě důvodné pochybnosti o způsobení vážného zločinu, avšak zákon o azylu nikde blíže tento neurčitý právní pojem nespecifikuje. Žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí sám odkázal na Ženevskou úmluvu o právním postavení uprchlíků, která nabízí demonstrativní výčet faktorů, které je zapotřebí při posuzování pojmu „vážný zločin“ zohlednit, avšak přesto žalovaný tak neučinil, neboť uvedl, že nemůže posuzovat, zda byl spáchán trestný čin, kdo jej spáchal a nemůže ani posuzovat závažnost spáchaného trestného činu. Žalovaný tak pouze konstatoval, že z

pohledu trestního zákoníku se jedná o zvlášť závažný zločin a lze jej tak obecně považovat za vážný. Takovýto postup je v rozporu s rozsudkem NSS čj. 6 Azs 309/2016-28 ze dne 1.2.2017. Žalovaný tak nedostatečně posoudil všechny faktory pro konstatování, zda se žalobce dopustil vážného zločinu. Je nutné zdůraznit, že trestného činu se žalobce měl dopustit před delší dobou a od té doby je žalobce vzorným člověkem. Žalobce uvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčí o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledává především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť je z provedení dokazování zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. Ve Vietnamu mu z důvodu výpovědi na policii hrozí od spolupachatele reálné nebezpečí, že mu ublíží. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 30.8.2022 č.j. OAM-439/ZA-ZA12-HA13-2022** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mu neudělil azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a současně rozhodl, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 13.4.2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a následně dne 20.4.2022 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh. Hovoří vietnamsky. Nemá žádné náboženské přesvědčení. Nebyl politicky aktivní, o politiku se nezajímá. Je rozvedený. Má dva syny, T. P. N., nar. X v Ostrově, státní příslušnost X a syna Q. V. N., nar. X v X, státní příslušnost X. Obě děti se v současnosti nachází ve Vietnamu u své babičky, žalobcovy tchýně. Ve své vlasti naposledy žil na adrese X, Vietnam, ale nepamatuje si, jestli zde byl i registrován. Na území ČR poprvé přicestoval v prosinci 1993 letecky z Hanoje do Prahy, jel navštívit svého bratra. Měl vyřízeno vízum, ale nepamatuje si přesně, jestli bylo turistické nebo za účelem podnikání. Určitě to bylo české vízum. Zažádal v ČR o pobyt, který získal asi v roce 1995. Poté se několikrát vrátil do Vietnamu. Naposledy vstoupil na území ČR asi v roce 2012, letecky z Hanoje do Prahy. Od té doby je v ČR nepřetržitě. Cestovní doklad nemá, někde ho nechal nebo ztratil. Pobýval v Polsku, Německu a Švédsku, nepamatuje si, kdy tam byl. Důvodem byla turistika na základě biometrického pasu. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť chce zůstat v ČR, aby zde mohl pracovat. V případě návratu do Vietnamu se obává o svůj život, protože spáchal trestný čin. Spolupracoval s člověkem, který se vrátil do Vietnamu, a obává se, že se mu ten člověk pomstí. Jiné důvody nemá. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 20.4.2022.

Žalovanému je z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob (dále jen opis **RT**) žalobce ze dne 28.4.2022, z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci č.j. 52 T 6/2015-1526 ze dne 9.11.2015 a rozsudku Vrchního soudu v Praze (dále jen vrchní soud) č.j. 11 To 16/2016-1739 ze dne 4.4.2016 známo, že žalobce byl odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třinácti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Proti uvedenému rozsudku

žalobce podal odvolání, kdy odvolací soud rozsudek krajského soudu zrušil v celém rozsahu a pozměnil právní kvalifikaci jeho jednání tak, že žalobce se dopustil pokračujícího zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoník, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Rozsudek krajského soudu ve spojení s rozsudkem vrchního soudu nabyl právní moci dne 4.4.2016. Z opisu RT vyplývá, že z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu v Mostu č.j. 2PP 302/2020 dne 17.2.2021.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému (dále jen **Evidence CIS**), opisu RT ze dne 28.4.2022, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 52 T 6/2015-1526 ze dne 9.11.2015 a rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 11 To 16/2016-1739 ze dne 4.4.2016, dále z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021, informace MZV ČR, č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. října 2021, k č.j. MV-144401-1/OAM-2021, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog a z informace Australské vlády, 11. ledna 2022, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Vietnam. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), byla dne 3.8.2022 právnímu zástupci žalobce dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. K seznámení se dostavila substitučně zmocněná zástupkyně právního zástupce žalobce, která si pořídila fotokopii předložených podkladů, k nimž se na místě nechtěla vyjádřit, přičemž uvedla, že písemně se vyjádří ve dvacetidenní lhůtě. Správní orgán stanovil lhůtu k vyjádření do dne 15.8.2022. Ve stanovené lhůtě však nebylo doloženo žádné písemné vyjádření.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z toho důvodu žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu se neuděluje. V případě žalobce žalovaný neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje. Dle názoru správního orgánu se tedy v případě žalovaného vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany. V případě žalobce tak jsou dány veškeré důvody pro závěr o tom, že žalobce se dopustil

vážného zločinu ve smyslu zákona o azylu, a pro aplikaci ustanovení § 15a zákona o azylu. Žalovaný má s ohledem na výše uvedené za jednoznačně a dostatečně prokázané, že žalobce je nejen důvodně podezřelý ze spáchání vážného zločinu, nýbrž takový vážný zločin skutečně spáchal a byl pro něj pravomocně odsouzen, jak vyplývá z výše citovaného rozhodnutí příslušného soudu. Vzhledem k povaze výše popsaného jednání žalobce, které je neslučitelné s principy, na nichž je mezinárodní ochrana vystavěna, správní orgán rozhodl na případ žalobce aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a vyloučit jej tak z okruhu osob, kterým může být na území ČR udělena doplňková ochrana.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 25.10.2022** uvedl, že považuje námitky žalobce za zcela neopodstatněné, popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu a výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. Žalovaný postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dále žalovaný uvedl, že neobstojí žalobní námitky také s tím konstatováním, že použití citovaných ustanovení zákona o azylu o neudělení mezinárodní potažmo doplňkové ochrany je řádně zdůvodněno na pozadí trestného činu spáchaného žalobcem a jež označujeme jako vážný zločin, a to zcela po právu. Neudělení humanitárního azylu správní orgán dle tzv. správního uvážení, rovněž řádně a dostatečně odůvodnil. Správní orgán též podrobně a jednoznačně odmítl jinou námitku žalobce, a to jeho obavy kolem svého spolupracovníka, který se vrátil do Vietnamu a k němuž podával v souvislosti se svou trestnou činností v ČR výpověď na policii. V současné chvíli tak správní orgán hodnotí vyjádření jmenovaného jako spekulativní a účelově použité, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních, které v jeho případě zjištěny nebyly. Žalovaný konstatoval, že při neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, postupoval plně v intencích mimo jiné rozsudku NSS 6 Azs 309/2016 ze dne 1.2.2017 nebo 10 Azs 78/2017 ze dne 6. září 2017, t.j. bylo vypracováno podrobné odůvodnění spáchaného zločinu nebo žalovaný vzal rovněž v úvahu jeho povahu a závažnost či míru účasti na spáchání zločinu apod. Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v plném rozsahu.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30.8.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 25.10.2022 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 30.8.2022 bylo doručeno zástupci žalobce prostřednictvím datové schránky dne 21.9.2022.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.**, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
9. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
10. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
12. Soud nejprve upozorňuje, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem.
13. Nejprve žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které shledává posouzení žalovaného za nedostatečné. Soud proto jen ve zkratce shrnuje následující.
14. K možnosti naplnění důvodů dle § 12 zákona o azylu soud uvádí, že souhlasí s argumentací žalovaného uvedenou na straně 4-7 napadeného rozhodnutí, neboť žalobce uvedl, že nebyl politicky aktivní, o politiku se nezajímá. Ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány ani tam nebyl trestně stíhán. Nesdělil ani žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by soud či správní orgán vedlo k závěru, že by byl ve Vietnamu v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystaven jakémukoliv jednání odpovídajícímu pojmu pronásledování. Vzhledem k tomu, že § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, soud proto uzavírá, že se ztotožňuje se závěrem

žalovaného, a shledává, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl tak není možné žalobci z tohoto důvodu udělit.

15. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu, neboť chce zůstat v ČR, aby zde mohl pracovat. V případě návratu do Vietnamu se obává o svůj život, protože spáchal trestný čin. Spolupracoval s člověkem, který se vrátil do Vietnamu, a obává se, že se mu ten člověk pomstí.
16. Dále žalobce ve správním řízení sdělil, že se v případě návratu do Vietnamu obává o svůj život z důvodu svého trestního stíhání v ČR, kde byl stíhán za spáchání drogového trestného činu. K tomuto si žalovaný opatřil informaci MZV ČR č. j. 130498-5/2021 -LPTP ze dne 4. října 2021, k č. j. MV-144401-1/OAM-2021, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog, ze které vyplývá, že z dosavadních zkušeností a po konzultaci s dalšími zastupitelskými úřady členských států EU v Hanoji nemá Zastupitelský úřad ČR v Hanoji žádné informace o případech, kdy by po návratu do Vietnamu byly osoby, které se vracely do vlasti po vykonání trestu odnětí svobody v zahraničí, vystaveny ze strany vietnamských státních orgánů jakýmkoliv perzekucím. Soud na základě informací obsažených ve výše uvedené informaci, shledává stejně jako žalovaný, že žalobci nehrozí v zemi původu újma v souvislosti s jeho trestním stíháním v ČR.
17. Žalobce také vyjádřil obavu ze strany svého spolupracovníka. K tomu soud uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně stanoví, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování pouze, pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení. V případě pronásledování žalobce ze strany jeho spolupracovníka, tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se § 12 písm. b) zákona o azylu nedůvodné. Soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že žalovaný správně posoudil důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a správně uzavřel, že nelze žalobci udělit azyl dle důvodů zakotvených v tomto paragrafu.
18. Jak již bylo uvedeno výše, dle § 13 zákona o azylu lze azyl udělit za účelem sloučení rodiny. Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Z toho důvodu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl tak nelze z těchto důvodů žalobci udělit..

19. Tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 -72). V tomto smyslu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, z něhož plyne že „*V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).*“ Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem.
20. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003-46 - „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu*“ nebo rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004 – „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ Z citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako prostředek k získání pobytového oprávnění v ČR místo správného postupu v souladu se zákonem o pobytu cizinců. V neposlední řadě zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že „*humanitární azyl je především určen osobám „těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory*“. Tudíž se nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný tak, jak jej pro svou aplikaci § 14 zákona o azylu vyžaduje. Rovněž z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován, lze vyčíst, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele (především k nim dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno). Žalovaný se dostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu, když se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, a to na str. 8 napadeného rozhodnutí. Soud má tedy závěr žalovaného týkající se neudělení mezinárodní ochrany žalobce dle § 14 zákona o azylu za správný.
21. Další stěžejní žalobní námitkou žalobce bylo nesprávné posouzení neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu. V posuzované věci je nesporné, že žalobce se na území ČR dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a),

odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Ve smyslu současné terminologie českého trestního práva se jedná o zvlášť závažný zločin ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Pojmy užívané v § 15 odst. 1 zákona o azylu a § 15a odst. 1 téhož zákona je třeba vykládat jako vyjádření míry společenské škodlivosti a charakteru trestného jednání žadatele o mezinárodní ochrany směřujícímu proti chráněným objektům (veřejným zájmům). V tomto smyslu je podle názoru zdejšího soudu naprosto zřejmé a nepochybné, že žalobce se dopustil v době svého pobytu na území ČR takového trestného jednání, které lze kvalifikovat jako „zvlášť závažný zločin“ i ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tím spíše pak jako „vážený zločin“.

22. K žalobním námitkám žalobce byla východiskem pro soud skutečnost, že „vážený zločin“ dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je neurčitý právní pojem. Žalovanému tudíž svědčí správní uvážení, zda určité jednání tomuto pojmu podřadí, avšak nesmí se jednat o projev libovůle. Přezkumná role soudu je proto v tomto případě omezena. Jako vodítko soudu posloužila argumentace obsažená v rozsudku NSS ze dne 1.2.2017 č.j. 6 Azs 309/2016-28: *„[...] závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnici nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.“*
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování existence „vážného zločinu“ na straně žalobce zohlednil nejen kategorizaci jím spáchaného trestného činu jako zvlášť závažného zločinu (viz § 14 odst. 3 trestního zákoníku výše), nýbrž i to v jaké míře se žalobce podílel na trestné činnosti a skutečnost, že svým jednáním přispěl k fungování organizované skupiny vytvořené za účelem pěstování rostlin konopí a následně k jeho sušení a distribuci ve velkém rozsahu, když financoval nákup pomůcek, chemikálií a dalších potřebných věcí, zajišťoval provoz indoorové pěstírny konopí, zajišťoval personální obsazení osob pracujících v pěstírně, jejich stravování, dovoz osobních věcí, kontroloval jejich pracovní nasazení a následně zajišťoval prodej konopí. Skupina v pěstírně neoprávněně vypěstovala nejméně 40 kg konopí, přičemž v době policejního zásahu pěstovali rostliny konopí v celkovém množství 2.274 kusů s celkovým množstvím účinné látky 3.141,1g delta-9-tetrahydrocannabinolu (THC). Žalovaný vzal také v potaz polehčující okolnosti, jako např. skutečnost, že žalobce nebyl v minulosti v ČR dříve trestaný a také skutečnost, že konopí

slouží jako výchozí surovina pro následnou výrobu marihuany, tedy konopné drogy, přičemž i závislost na marihuaně, která je řazena mezi tzv. měkké drogy, které jsou obecně považovány za méně nebezpečné než tzv. tvrdé drogy, může pro její uživatele mít vážné zdravotní či sociální následky. Soud na podkladě těchto skutečností uzavřel, že posouzení okolností spáchaného trestného činu bylo žalovaným dostatečně individualizováno a odůvodnění jeho rozhodnutí je logicky konzistentní. Nelze přehlížet ani skutečnost, že k aplikaci § 15a zákona o azylu postačuje důvodné podezření ze spáchání vážného zločinu, kdežto žalobce pro něj byl dokonce pravomocně odsouzen. Z výše citovaného rozsudku NSS č.j. 6 Azs 309/2016-28 taktéž vyplývá, že skutečnost „pouze“ jednoho odsouzení není relevantní (srov. „skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní“). S ohledem na tento fakt nebyl dán důvod k dalšímu posuzování důvodnosti udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. V podrobnostech soud plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeného shora, s nímž se plně ztotožnil.

24. Jak uvedl sám žalobce, v ČR žádal o pobyt již v roce 1995, poté několikrát vycestoval a nepřetržitě pobývá na území ČR od roku 2012, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, jelikož pozbyl povolení k legálnímu pobytu na českém území kvůli spáchané trestné činnosti. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 sp. zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“
25. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu zdejší soud uvádí, že dle jeho názoru se žalovaný danou situací zabýval dostatečně, s žalobcem byl v rámci azylového řízení proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočníka jazyka vietnamského, dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z Evidence CIS, opisu RT ze dne 28.4.2022, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 52 T 6/2015-1526 ze dne 9.11.2015 a rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 11 To 16/2016-1739 ze dne 4.4.2016, dále z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14. června 2022, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021, informace MZV ČR, č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. října 2021, k č.j. MV-144401-1/OAM-2021, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a

distribuci drog a z informace Australské vlády, 11. ledna 2022, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Vietnam. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. Tyto podklady žalovaný také náležitě zhodnotil a vyvodil z nich správné závěry.

26. Soud v souladu s výše uvedeným konstatuje, že v napadeném rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu nedochází k rozporu s mezinárodními závazky dle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Evropská úmluva**), jak namítl žalobce. Soud neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy, neboť samotná nutnost vycestování žalobce při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany za situace, kdy mu nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu požádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. zákona, o pobytu cizinců na území ČR, a po splnění podmínek uvedených v tomto zákoně by měl možnost získat status osoby zákonně pobývající na území ČR. K tomu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25.3.2015 č.j. 3 Azs 259/2014 – 26 „Zároveň je třeba připomenout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, v němž tento soud v zásadě uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života může obvykle dojít teprve v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat tak významný zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy.“
27. Rovněž soud dále poukazuje na protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.4.2022 a záznam o Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, v nichž žalobce sdělil, že je rozvedený a má dva syny, kteří se nacházejí ve Vietnamu a bydlí u své babičky. S ohledem na uvedené, soud konstatuje, že žalobce svůj rodinný život nerozvíjí na území ČR, proto nemůže být zasažen žalobcovým vycestováním či neudělením mu mezinárodní ochrany, ba naopak. Dále soud nesouhlasí s názorem žalobce, že bude zasaženo do jeho soukromého života. Soud připouští možný zásah, avšak nikoliv do té míry, který by byl v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, neboť jak je známo, žalobce nemohl svůj soukromý život rozvíjet z důvodu výkonu trestu odnětí svobody. V mezidobí od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody do vydání napadeného rozhodnutí tak zcela jistě nedošlo k naprosté obnově soukromého života žalobce do té míry, která by odůvodňovala aplikaci čl. 8 Evropské úmluvy.
28. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.
29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, jak uvedeno shora.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 27. září 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně